

Siflis András grafikái

Szombathy Bálint

VERSEK REPEDÉSEK MENTÉN

– Siflis András rajzaihoz

Vénászra készülsz a világ színe előtt,
ruhád ünnepi, hajad kifésülve.
A vérgyár pitvarában állsz tétován,
kormos kémények, kihunyt csillagok alatt.
Karod kinyújtod, el mégsem érem,
jönneél, maradnál – eldöntetlen állapot.
Emlékeid abroncsát a legfinomabb acélból edzették,
elmúlás nem fog ki rajta, nincs ki levesse.
Isten angyalának kezében megcsillan a tű,
ősi szívem rezzenve hőköl,
a testolaj felcsap szemeid előtt.
Marékkal merhetnéd szomjadat oltani,
te mégis a kanalat választod,
nehogy megégesd vékony ajkadat.
Kimért és szertelen vagy egyszerre,
ellenség és szerető, barát és idegen.
Miközben az időt fonó pók felmászik nyakadon,
talán észre sem veszed:
a boldogságból kortyolgatsz,
miközben a másik vérét iszod.
Eldöntött állapot.

*

A folyó csobogó áradást hozott,
árja mélyen kettévágta a partokat.
Ami távoli volt, még távolabbi lett,
de ami közelinek tűnt, az is a távolba veszett.
Akárcsak két szívpitvar,
mely tárva-nyitva maradt,
és most tétlenül egymásra mered –
a két part egymásnak oly idegen.
Közöttük a hidak foszló varratok,
enyésző végtagjai egy testnek,
mely valaha összetartozott,
mint két egymást szorongató kéz.
Úgy tűnik, minden elkárhozott,
az aranykor gátjait elmosta a magárahagyatottság,
csak hogy igazolódjon az emberi szempont,
amit úgy hívsz: a biztonságos távolság.
Ami istené volt, a sátáné lett,
már semmi sem maradt a helyén –
magával sodorta a tavaszi ár.

*

Ma felmentem isten házába,
 omló boltozat, romos oszlopok közé.
 Málló vakolat, csupasz téglák,
 bevakolt ablakok gyéren pislákolnak –
 a halotti mécses lángja sem ilyen.
 Még egy eltévedt pók sem sercegett a félhomályban,
 a magasban sehol egy kósza, játékos denevér.
 Csak az üresség hallható csendje,
 holt lelkek sejtelve, ami elébem jött –
 a ház ura sehol.
 Van-e még fohász az ódon falak között,
 messzire hallatszó harangszó,
 valami ősi melegség, mi rád emlékeztet?
 Hallva a kérdést angyalok alászálltak,
 térdre rogytak, vibráló szívük felparázslott.
 „Nem hívtunk, miért jöttél,
 ha jöttél, hát elmehetsz,
 istennek nem vagy kedves, erről te tehetsz.”
 Álltam az odaképzelt oltár előtt –
 lehetett volna akár a feloldozás oltára is.
 Kezemet összekulcsolva imára hajtottam a fejem,
 ha tudtam volna szólani, ajkam meg nem mered.
 Ha hiszek még az első szóban,
 amit félve, reszketve mondtam ki neked.

*

Hogyan verset írni, hogyan ünnepelni,
 és elterülni isten méretes asztalán,
 a sok tányér, villa, kanál és kés között?
 Te melyiket választanád,
 a villát, mely apró vörös pöttyöket hagy védtelen bőrödön,
 az öblös kanalat, ezt a lágy, nőies formát,
 melyet elragadnak éhes, kapzsi mozdulatok?
 Avagy a kést, a villanó pengét,
 életek megmentőjét és elvesztőjét,
 történelmek alakítóját, családok gyászát?
 Ha megfordítod, lehetne akár protézis,
 nemiséged olcsó, múvi nyúlvánnya,
 tompa ék a szűzhártya feszülő falán.
 Éledő élei finom válaszfalak:
 külön rakják a jót a rossztól, a csúfat a széptől,
 a szárazat a nedvestől, az igazat a hazugtól – életet a haláltól.
 A kést választom: leteszek önmagamról,
 hogy a tiéd lehessenek, csak egy pillanatra, az idő töredékére.
 Amíg a rozsdá ki nem kezdi az acélt isten asztalán.

